

Temesvár, 1909. szeptember 16. – Budapest, 1949. október 24.

Eredetileg tanárnak készült, majd a sorkatonai szolgálatának letöltése után a hivatásos tiszti pályát választotta. A Ludovika Akadémián folytatott tanulmányait követően 1932-ben tüzér hadnaggyá avatták, 1937-1939-ben elvégezte a vezérkari tiszteket kiképző Hadiakadémiát, de a hadseregből még abban az évben németellenes nézetei és menyasszonya zsidó származása miatt kilépett. A második világháború alatt az Egyesült Izzóban magántisztviselő, majd cégvezető volt. 1942-ben csatlakozott az illegális kommunista párthoz, majd pártutasításra 1943-ban belépett a Független Kisgazdapárt polgári tagozatába. Részt vett az ellenállási mozgalomban, 1944 szeptemberétől a Magyar Kommunista Párt Katonai Bizottsága vezetője, novemberben felvette a kapcsolatot a Magyar Nemzeti Felszabadító Bizottság katonai vezérkarával. 1945. februárban, Debrecenben belépett az új magyar honvédségbe, márciustól a Honvédelmi Minisztérium Katonapolitikai illetve Elhárító Osztályának vezetője. Az irányítása alatt álló, eredetileg a háborús bűnösök felkutatására létrehozott szervezet az MKP számára biztosította a hadsereg feletti ellenőrzést. 1945-től ezredes, 1946-tól vezérőrnagy, márciustól a határőrség parancsnoka, 1948. márciustól a kiképzés főfelügyelője irányítója, decemberben kinevezték a honvédelmi miniszter első helyettesévé, 1949. július 5-én a Rajk-ügybe bevonva koholt vádak alapján letartóztatták, külön eljárás során halálra ítélték; majd kivégezték. Parlamenti képviselővé 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján választották, letartóztatása után mandátumától megfosztották; az MDP Központi Vezetősége tagja 1948. június 15. és 1949. szeptember 3. között volt. 1955-ben részlegesen, 1963-ban teljes körűen rehabilitálták.